

ΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ

(Άποσπασμα ἐξ ἐπιστολῆς φίλης πρὸς φίλην)

'Η πόλις ἔτοιμάζεται διὰ τὰς πανηγύρεις
κι' ὁ Δῆμαρχος νυχθημέρου ἔργαζεται ξιφίρρες !
'Ανοίγουν λάχνους πανταχοῦ καὶ τάφρους καὶ ὑπονόμους,
καὶ ρίχνουν πέτραις μυτεραῖς κι' ἀσπρόβυωμα στοὺς δρόμους...
Χαλαῦν τὰ πεζοδρόμια, χαλαῦν καὶ τὰς πλατεῖας
καὶ σύνουν ὅλους τοὺς φανεῖς ἐν μέσῳ τῆς σκοτείας.
Γκρεμίζουν ἔτοιμόρροπα, γκρεμίζουν καὶ καινούρια,
καὶ κάνουν πύργους "Αἴρεται καὶ ἄλλα καλαμπούρια !
'Ἐν γένει δὲ γίνεται εἰνας κανεὶς νὰ φρύσῃ !
Κύριε, φύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Δρομοκαθηνή !...

— Μέσα στον αέρα
Φύλαξσαν τοῦ οὐρανοῦ
Αρι 20.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

(à vol d' oiseau)

Τὸ διδαχθὲν δρᾶμα τοῦ κ. Καλαποθάκη, ἡ περιλαλήση
Λεῦλα, ἦτο φείνεται πρωρισμένον ὑπὸ τῆς τύχης ν' ἀ-
ρθησῃ ἐποχὴν ἐν τοῖς θεατρικοῖς χρονικοῖς. Αἱ ἀλλεπαλ-
λῆλοι πυρκαϊκί, οἱ ἀδιέσκοποι πυροβολισμοί, καὶ ἡ φοβερὴ
ἀρκτος, τὸ κατατάσσουν εἰς τὰ κατ' ἔξοχὴν περιπετει-
ῶδη δράματα, ἀν καὶ τινες ὑπαστηρίζουν, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ
κ. Καλαποθάκη δικαιοῦται νὰ τύχῃ ἴδιαιτέρου τίτλου,
χαρακτηρίζομενον ὡς θηριώδες δρᾶμα, ἀφοῦ τὸν σπουδαιό-
τερον ἐν αὐτῷ ρόλον παίζει ἡ φοβερὴ ἀρκούδα του !

**

'Ἐνθυμεῖσθε τὴν Βωβὴν τῶν Πορτίκων; Εἶδατε τὴν
Λεῦλα; Καταπληκτικὴ ὄμοιότης, ἀφοῦ ἀμφότεραι αἱ ἡ-
ρωίδες εἰνε βωβαῖ. Πόσον θὰ ἐκέρδιζε τὸ δρᾶμα ἀν ὁ ποι-
ητὴς παρουσιάζειν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὅλη τὰ πρόσωπα... βω-
βαῖ! Ἡ τοιαύτη τολμηρὰ καινοτομία θὰ ἐδικαιολογεῖτο
ἀρκούντως, ἀφοῦ ὁ ἴδιος παραδέχεται, ὅτι τὸ δρᾶμα του
μόρος θεαματικὴν ἀξιαν ἔχει.

**

Μία σκέψις.

— Δὲν ἡμπορῶ νὰ πιστευσω, πῶς ἡ Λεῦλα εἰνε βωβὴ,
ἀφοῦ τὸ πρῶτον συνθετικὸν τῆς φωνᾶζει, ὅτι λέει καὶ αὐτὴ
καὶ τι!

**

Καὶ δλο αὐτὸ τὸ κακὸν ὄφελεται εἰς ἐν ἀθφότατον
μαξιλαράκι, τὸ δποῖον, ἀν δὲν ἦτο τόσον δύσκολον εἰς
τὰς κρίσεις του, ως δλοι μας σχεδόν, ὁ κ. Καλαποθάκης
θὰ ἐπευφημεῖτο τώρα, παρὰ τὴν ἐγνωσμένην μετριο-
φροσύνην του, ως κλασικὸς ποιητής! Προτείνομεν τὸ ἀγ-
χινούστατον καὶ κριτικώτατον αὐτὸ μαξιλαράκι νὰ μένῃ
ἀνηρτημένον αἰωνίως ἐπὶ τῆς 'Ελλ. σκηνῆς ως φθῆτρον
τῶν μελλόντων δραματικῶν συγγραφέων.

**

Μέχρι τοῦδε ἐλέγομεν «ὁ ποιητὴς ἰστερανώθη, ἐσυρ-

χθη, ἐπευφημήθη, ἐχειροκροτήθη κτλ.» 'Αλλ' ἀπὸ τῆς
Ιστορικῆς παραστάσεως νομίζουμεν, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο ἂ-
καθιερωθῆναι καὶ ἡ ἀκόλουθος φράσις. «Μετὰ τὸ πέρας τῆς
παραστάσεως ὁ ποιητὴς προσκληθεῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμα-
ξιλαρώθη λυσσωδῶς».

* * *

Κ' ἐν Ιστορικόν.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη παρέλθει ἡ ἐκ τοῦ μαξιλαρίου πρώτη
ἐντύπωσις, ὅτε εἰς κύριος σπεύδει πρὸς τὴν πτέρυγα, ἐξ ἡς
έρριφη τοῦτο καὶ ἐρωτᾷ ἀποτόμως τινά, ὃν ἐκλαμβάνει
ώς τὸν αὐτουργὸν τοῦ πραξικοπήματος :

— Γιατί θροίζει τὸ μαξιλάρι, κύριε; Τ' εἰσαι σύ;
μηπως εἶσαι συγγραφεὺς καὶ ρίχνης μαξιλάρια;

Δόν Κικῆτος

ΤΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Κολιάτσο! ἀκοῦς τὸ σήμαντρο τῆς ἑκκλησιᾶς πῶς κλαίει
καὶ τὸ κερί πῶς λυσσάει ;
γιὰ σένα κλαίει τὸ σήμαντρο, γιὰ σὲ ἡ λαμπάδα κλαίει,
κι' ὁ φεύγεις τῆς ἀγάπης σου στὰ ξένα ξεφαντίσει !...

♣

Κακὸ στοιχεῖο στοὺς θυνούς σου, φονῖ τοῦ κυρ. Σωκράτη,
νὰ γίνη τὸ φελόνι του καὶ νὰ σὲ κυνηγήσῃ...
Κ' ὅποιο ποτέ σου νὰ μὴ βρήσει μὲ μαλακὸ κρεβάτι,
κι' ἐν πᾶ; πολὺ μακρύτερα καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι...

♣

Ἐσήκωσαν τὸν Γερμανὸ στὰ χέρια Δεσπόταδες,
κι' ἐκεῖ ποῦ φύναξε ἀξιος λαὸς μαζὺ καὶ κλῆρος,
ἔφανηκαν ἀπὸ μακρὺ μὲ γκάιδες καὶ ζουρνάδες
ὅ πρως τοῦ «Ελλήνες ἐσμέν» καὶ τοῦ «Χριστοῦ» ὁ ἥρως...

♣

Θαύμα μεγάλ' ὁ θάνατος μὲ τὴ ζωὴ νὰ σμιγῃ
ὁ Γερμανὸς νικάει
τὴ διώγκην ἡ λόπη τὴ χαρά, τόσο ἡ χαρὰ εἰνε λίγη
γι' αὐτὸ σωκαίνουν τὰ βιολιά, δύον νεκρός περνάῃ.

♣

Κολιάτσος ποῦχε τόργανα τὸ Γερμανὸ γνωρίζει
καὶ κίτρινος σὰν τὸ φλωϊρ μὲ χέρια σηκωμένα;
Δεσπότη, ξεφωνίζει,
Δεσπότη μεσ' τὴν ἑκκλησιᾶ καστίρα με καὶ μίνα.

♣

Καὶ μέσα στὸ ζωνάρι του τὸ χέρι την σαλεύει,
λές καὶ ζητᾶ κατι νὰ βρῇ στοῦ ζωναριοῦ τὸν τάφο!!!
Μὰ προτιμᾷ τὸν Γερμανὸ κι' αὐτὸς τὰ μυημονεύει.
Μεθόδιε! τοὺς στίγους μου μόνο γιὰ σὲ τοὺς γράφω...

Κερβορούμπας.

Ανεγάρωσεν εἰς Κεφαλληνίαν, ἐνθα θὰ διατρίψῃ
ἐπ' ὀδίγας ἡμέρας υόνον, διευθυντὴς τοῦ «Α-
στεος» κ. Θεού. "Αννινος.